Spelmannen

Dan Andersson

Jag är spelman, jag skall spela på gravöl och på dans,
i sol och när skyar skymma månens skära glans.
Jag vill aldrig höra råd och jag vill spela som jag vill,
jag spelar för att glömma att jag själv finnes till.

Jag vill inte gräva jorden, jag vill inte hugga ved,
jag vill drömma under häggarna tills solen hon gått ned.
Och i kvällens röda brand ska jag stå upp med min fiol
och spela tills ert öga lyser hett som kvällens sol.

Jag ska spela när ni gräva era kära ner i jord,
jag ska spela hela sorgen i en visa utan ord.
Och det svarta som var döden och som hälsat vid er säng,
det skall forsa som en strömmande sorg från min sträng.

Jag ska följa genom dalarna i höstens höga natt,
och i rök från hundra milor ska jag sjunga som besatt.
Och när natten böljar becksvart över skogstjärnens skum,
mina basar skola ropa djupt ---
ur mänskosjälens rum.

Tre sorgens strängar har jag – den fjärde har gått av,
den brast --- i en skälvning på den bästa vännens grav.
Men ända in i döden vill jag följa er med sång –
och jag vill dö och jag vill spela till uppståndelse en gång.

At samles skilles ad

At samles skilles ad
Synges som afslutning

Traditionel sang fra Fanø

At samles, skilles ad,
velkommen og farvel
at blive kendt og glemt, ja,
det er livets spil.
//: At nyde vennelag
og savne det igen,
og fremad søge sig på ny
en trofast ven. ://

Det er nu engang så,
jeg rejse skal min ven -
til andre steder og
til nye selskab hen.
//: Men glem dog ej så snart,
hvor du har været glad,
da du blandt muntre venner her
i aften sad. ://

Løft glasset venner da -
til munden på en gang,
lad høres lyden af
vor muntre fællessang.
//: I gravens mørke jeg
langt heller være vil,
end leve her på jorden hvis ej
venskab var til. ://